Вони гуркотять тарілками, сніданок готуючи

В кухнях підвальних уздовж вичовганих
тротуарів, —
Зрозумілі мені душі смутні покоївок,
Що проросли без надії за воротьми.

Коричневі хвилі туману набігають на мене
Круговоротом облич на дні вулиці,
Зриваючи з перехожого, гряззю забризканого,
Безпричинну усмішку, що висне в повітрі
І щєзає над низкою дахів.

Переклад М. Стріхи